

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2Co/61/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1722200897
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 03. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michaela Králová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2024:1722200897.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Michaely Královej a členiek senátu JUDr. Nadeždy Wallnerovej a JUDr. Ivany Jahnovej v spore žalobcu: Slovenská republika - Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, so sídlom: Pribinova 2, Bratislava, IČO: 00 151 866, zastúpený: Slovenská konsolidačná a.s., IČO: 35 776 005, so sídlom v Bratislave, Cintorínska 21, proti žalovanému: R. T., nar. XX.XX.XXXX, tolerovaný pobyt na území SR: Bratislava - Vajnory, štátny občan Ukrajiny, o zaplatenie 78,- eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu voči rozsudku Okresného súdu Pezinok, zo dňa 09. mája 2023, č.k. 4C/23/2022-148, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok Okresného súdu Pezinok, zo dňa 09. mája 2023, č.k. 4C/23/2022-148 p o t v r d z u j e.

II. Žalovaný nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Pezinok rozsudkom zo dňa 09. mája 2023, č.k. 4C/23/2022-148 rozhodol tak, že žalobu žalobcu zamietol a žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal.

2. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobou doručенou súdu prvej inštancie dňa 12.05.2022, sa žalobca domáhal zaplatenia sumy 78,- eur, titulom náhrady paušálnych nákladov za stravu, spolu s 5 % úrokom z omeškania od 17.08.2020 do zaplatenia. Žalobca žalobu pred súdom prvej inštancie skutkovo odôvodnil tvrdením, že žalovanému bola dňa 17.07.2020 vystavená faktúra č. XXXXXXXXXXXX na sumu 78,- eur, so splatnosťou 16.08.2020, za stravu, zabezpečenú počas nariadenej karantény v karanténnom zariadení SOREA hotel Hutník II, za obdobie od 20.05.2020 do 26.05.2020. Žalovaný pohľadávku štátu v lehote splatnosti faktúry neuhradil, pričom súčasne mu bola zaslaná výzva zo dňa 24.01.2022 na zaplatenie dlžnej sumy do 30 dní. Zásielka, obsahujúca výzvu, bola odosielateľovi vrátená dňa 8.2.2022 s poznámkou „neznámy“. Adresa bola totožná s prechodnými pobytom žalovaného od 28.3.2019. Keďže žalovaný neuhradil dlžnú sumu v lehote splatnosti, domáha sa aj úrokov z omeškania vo výške podľa vykonávacieho predpisu. Ďalej žalobca súdu prvej inštancie citoval ustanovenia § 58 ods. 2 zákona č. 355/2007 Z.z. s tým, že predmetné ustanovenie umožňuje obmedziť vlastníctvo fyzickej osoby v rozsahu nákladov, ktoré vzniknú pri plnení povinností, uložených fyzickej osobe v záujme ochrany verejného zdravia tým, že tieto náklady je fyzická osoba povinná znášať. Uviedol, že uloženie povinnosti podľa § 58 ods. 2 zákona č. 355/2007 Z.z. znášať náklady, ktoré vzniknú pri plnení povinností ustanovených týmto zákonom a inými všeobecne záväznými právnymi predpismi upravujúcimi ochranu verejného zdravia osobe, ktorá je povinná tieto povinnosti plniť, je podľa ÚS SR v súlade s ustanoveniami Ústavy SR. Žalobca súdu prvej inštancie taktiež uviedol, že faktúra predstavuje plnenie v podobe paušálnych nákladov za stravu, ktorá bola žalovanému zabezpečená

počas doby nariadenej karantény v karanténnom zariadení. Poukázal na to, že žalovaný by si potreboval zabezpečiť stravu aj v prípade, ak by nebol umiestnený v karanténnom zariadení, a preto v súlade s platnými predpismi žalovanému a maloletej stravu zabezpečil. Súd prvej inštancie uviedol, že za prostriedky procesného útoku žalobca v žalobe označil a k žalobe pripojil faktúru zo dňa 17.07.2020 č. XXXXXXXXXXXX, výzvu zo dňa 19.10.2020 na úhradu pohľadávky s kópiou vrátenej zásielky, výzvu zo dňa 24.01.2022 na úhradu pohľadávky s kópiou vrátenej zásielky. Ďalej uviedol, že na výzvu súdu podľa § 150 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) žalobca písomne zo dňa 17.06.2022 uviedol, že v žalobe netvrdil, že v súvislosti so žalovaným bola zabezpečovaná strava pre maloletú /čo nie je pravda, nakoľko to uviedol v čl. II. tretí odsek v podanej žalobe; pozn. súdu/ a ani nežiada úhradu týchto nákladov. V ďalšom texte citoval zákonné predpisy, na základe ktorých bola žalovanému nariadená izolácia v zariadení určenom MV SR na dobu nevyhnutnú na vykonanie laboratórnej diagnostiky COVID-19 s tým, že nariadenie izolácie formou jednotlivých opatrení nepatrí do pôsobnosti MV SR. Žalovanému nefakturoval náklady za pobyt, resp. za nariadenú izoláciu / v súvislosti s ktorou poukazoval na nález ÚS SR sp.zn. PL. ÚS 4/2021 zo dňa 08.12.2021, ale iba náklady na stravu. Pri vyčíslení výšky stravného vychádzal zo všeobecne záväzného predpisu platného v rozhodnom čase, a to zákona č. 283/2002 Z.z. o cestovných náhradách v spojení s Opatrením MPSVaR SR č. 176/2019 Z.z. o sumách stravného /suma stravného na deň 11,60 eur + 1,40 eur za plastový obal, spolu 13,- eur/deň/. Poukázal na ustanovenie § 2 ods. 10 Nariadenia vlády SR č. 269/2020 Z.z. na vykonanie niektorých opatrení hospodárskej mobilizácie v súvislosti s vyhlásením núdzového stavu na zabezpečenie druhej vlny koronavírusu COVID-19, podľa ktorého platí, že „Financovanie karanténnych opatrení sa riadi usmernením generálneho riaditeľa sekcie krízového riadenia MV SR č. SKR-COKP1-2020/000496-006 o rozsahu a podmienkach úhrad nákladov spojených s vykonávaním karanténnych opatrení v karanténnych zariadeniach a o postupe účtovania“. Žalobca pred súdom prvej inštancie zopakoval, že vzhľadom na to, že žalovanému bola dodaná strava počas nariadenej karantény v zariadení SOREA hotel Hutník II. za obdobie od 20.05.2020 - 26.05.2020, bola mu dňa 17.07.2020 vystavená faktúra na sumu 78,- eur, pričom faktúru vystavil nad rámec zákonnej povinnosti, keďže nie je platiteľom DPH, pokiaľ by sa súd s jeho právnou argumentáciou nestotožnil, je možné nárok posúdiť aj ako nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia.

3. Súd prvej inštancie právne vec právne posúdil podľa čl. 2 ods. 2, ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, ustanovení § 1 ods. 1 a 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“), podľa § 2 ods. 8 Nariadenia vlády SR č. 269/2020 Z.z. na vykonanie niektorých opatrení hospodárskej mobilizácie v súvislosti s vyhlásením núdzového stavu na zabezpečenie riešenia druhej vlny koronavírusu COVID-19 v znení platnom v rozhodnom období 20.05.2020 - 26.05.2020 a podľa čl. 3 ods. 1, 7 Usmernenia generálneho riaditeľa sekcie krízového riadenia MV SR o rozsahu a podmienkach úhrad nákladov spojených s vykonávaním karanténnych opatrení v karanténnych zariadeniach a o postupe účtovania č. SKR-COKP1-2020/000496-006 zo dňa 11.11.2020. Súd prvej inštancie vecne odôvodnil svoje rozhodnutie tým, že skutkové tvrdenia žalobcu žalovaný v konaní výslovne nepoprel, preto z nich pri posúdení veci vychádzal. Podľa súdu prvej inštancie medzi stranami tak nebolo sporné nariadenie izolácie žalovanému v karanténnom zariadení SOREA, hotel Hutník II v dobe od 20.05.2020 do 26.05.2020 a skutočnosť, že žalovanému bola počas absolvovania nariadenej izolácie v karanténnom zariadení poskytnutá strava. S poukazom na citované ustanovenia právnych predpisov, na vec dopadajúcich /na ktoré Usmernenie sa žalobca v konečnom dôsledku aj odvolával/, súd prvej inštancie po vyhodnotení vykonaného dokazovania v rozsahu, označenom žalobcom, vychádzajúc z nesporného skutkového stavu dospel k záveru, že žalobe žalobcu nemožno priznať úspech, preto ju považoval za potrebné zamietnuť ako nedôvodnú. Súd prvej inštancie uviedol, že žalovanému bola izolácia v zmysle osobitných predpisov nariadená, vychádzajúc zo skutkových tvrdení samotného žalobcu, pričom v žalobe aj v doplnení žaloby opakovane uvádzal, že strava, zaplata náhrady za ktorú sa v konaní domáhal, bola žalovanému v označenom období počas mimoriadnej situácie na území SR v súvislosti s pandemiou COVID-19 poskytnutá v čase jemu „nariadenej izolácie“, ktorú bol povinný absolvovať. Pri uvedenom súd prvej inštancie nepolemizoval so žalobcom, či nariadenie izolácie /a teda obmedzenie slobody pohybu/ bolo alebo nebolo v čase mimoriadneho/núdzového stavu na území SR súladné s Ústavou SR, predmetom konania totiž bol iba peňažný nárok žalobcu na náhradu stravy, ktorá bola žalovanému počas nariadenej izolácie v karanténnom zariadení poskytnutá. Súd prvej inštancie poukázal na to, že citovaná podzákonná norma - výnos Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. SKR-COKP1-2020/000496-006, ktorou sa žalobca mal riadiť, bezpochyby rozlišuje vo vzťahu k nároku na náhradu stravného /a zrejme aj ubytovného/ či išlo o izoláciu dobrovoľnú, kedy bol štát prostredníctvom určeného subjektu /karanténneho zariadenia/ povinný vybrať platbu za dodanú stravu a ubytovanie od

dobrovoľne ubytovaných pri prepúšťaní z izolácie/, alebo príkazom nariadenú, kedy určený subjekt / karanténne zariadenie/ nemôže od ubytovaného vyžadovať stravné ani ubytovné. Za tejto situácie teda súd prvej inštancie uzavrel, že nárok žalobcu na náhradu stravy nie je dôvodný, keďže nemá oporu v citovaných hmotnoprávných predpisoch, vydaných, platných a účinných v čase mimoriadnej situácie na území SR v súvislosti s pandémiou COVID-19. Súd prvej inštancie k tomu, že žalobca v doplňujúcom vyjadrení uviedol, že ak sa nestotožní s jeho právnou argumentáciou, má jeho nárok posúdiť ako nárok z bezdôvodného obohatenia v zmysle § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka, uviedol, že aj pri takomto právnom posúdení nároku žalobcu je žaloba nedôvodná, keďže žalovaný neprijal plnenie bez právneho dôvodu /ale bol k jeho prijatiu donútený štátnou mocou v súvislosti s nariadenou izoláciou/, z neplatného právneho úkonu, ani z právneho dôvodu, ktorý odpadol, alebo ako majetkový prospech, získaný z nepoctivých zdrojov. Navyiac uviedol, že prípadnú existenciu nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia vylučuje citovaný osobitný predpis /"Usmernenie MV SR"/. Súd prvej inštancie uviedol, že v danom prípade absentovala vecná legitímácia strán sporu a poukázal pritom na rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp.zn. 3 Cdo 192/2004. O nároku na náhradu trov konania v konaní plne úspešného žalovaného súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Nakoľko podľa obsahu spisu strane žalovaného v konaní žiadne trovy nevznikli, v súlade s čl. 17 základných princípov CSP, zakotvujúcim procesnú ekonómiu, žalovanému súd prvej inštancie náhradu trov konania nepriznal.

4. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalobca v zákonom stanovenej lehote odvolanie, z dôvodov uvedených v ustanoveniach § 365 ods. 1 písm. d), f) a h) CSP. Žalobca sa nestotožňuje so závermi súdu prvej inštancie prezentovanými v napadnutom rozhodnutí, nakoľko pri rozhodujúcich skutočnostiach došlo podľa jeho názoru zo strany súdu prvej inštancie k nesprávnemu právnomu posúdeniu veci. Podľa názoru žalobcu súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov navyše dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, čo malo za následok celkom nesprávny právny názor súdu prvej inštancie. Žalobca má za to, že z obsahu samotného uznesenia č. 113 je zrejme a nespochybniteľné, že vláda Slovenskej republiky týmto uznesením uložila Ministerstvu vnútra SR, ktoré je ústredným orgánom štátnej správy, povinnosti vykonať opatrenia so zabezpečením povinnej karantény osôb do karanténnych zariadení určených Ministerstvom vnútra SR. Žalobca tiež uviedol, že Ústredný inštitút vzdelávania a psychológie, Stredisko internátnej prípravy ŽSR, Strečno, bolo Príkazom č. OU-ZA-OKR1-2020/023009 určené ako subjekt hospodárskej mobilizácie podľa § 4 ods. 1 písm. d) zákona č. 179/2011 Z.z. o hospodárskej mobilizácii a o zmene a doplnení zákona č. 387/2002 Z.z. o riadení štátu v krízových situáciách mimo času vojny a vojnového stavu v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 179/2011 Z.z.“) s účinnosťou dňom nadobudnutia právoplatnosti a účinnosti tohto príkazu na účel zriadenia karanténneho zariadenia podľa § 2 ods. 4 nariadenia vlády č. 77/2020 Z.z. Subjektu hospodárskej mobilizácie (ďalej len „určený subjekt“) bolo uložené vykonať opatrenia hospodárskej mobilizácie podľa § 5 písm. b) zákona č. 179/2011 Z.z., a to organizácia výroby a organizácia služieb, v rámci vykonávania ktorého bol určený subjekt povinný zabezpečiť ubytovanie a stravovanie fyzickým osobám, ktorým bola nariadená povinná karanténa, určenému subjektu sa uhradia výdavky za vykonanie opatrenia hospodárskej mobilizácie. Uviedol, že konkrétnu úhradu oprávnených nákladov vykoná Ministerstvo vnútra SR v súlade s nariadením vlády č. 77/2020 Z.z. Ďalej žalobca poukázal na to, že v zmysle uvedeného Ministerstvo vnútra SR v súlade so zákonom č. 179/2011 Z.z. a nariadením vlády č. 77/2020 Z.z. na základe faktúry č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 17.07.2020, uhradilo určenému subjektu náklady, ktoré mu vznikli v súvislosti so stravou žalovaného, ktorý absolvoval nariadenú izoláciu, nakoľko žalobca uhradil určenému subjektu náklady spojené so stravou žalovaného počas nariadenej izolácie v karanténnom zariadení SOREA hotel Hutník II, ktorú žalovaný absolvoval v období od 20.05.2020 do 26.05.2020, vystavil žalobca dňa 17.07.2020 žalovanému faktúru č. XXXXXXXXXXXX na sumu 78,- Eur. Žalobca poznamenal, že Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky nie je platiteľom DPH, čo je uvedené aj na vystavenej faktúre, na základe tejto skutočnosti Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky nebolo povinné vystavovať faktúru a v zmysle zákona č. 431/2002 Z.z. o účtovníctve v znení neskorších predpisov postačovalo vystaviť účtovný doklad, napriek vyššie uvedenému Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky vystavilo pre tieto osoby faktúry, ktoré obsahujú všetky náležitosti účtovného dokladu a obsahujú aj údaje nad rámec zákonnej povinnosti. Žalobca opätovne poukázal na ustanovenie § 58 ods. 2 zákona č. 355/2007 Z.z., ktoré určuje okruh osôb, ktoré sú povinné uhrádzať náklady spojené s plnením povinností ustanovených zákonom č. 355/2007 Z.z. Ďalej uviedol, že v usmernení - výnos Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. SKR-COKP1-2020/000496-006, spomínanom Okresným súdom Pezinok, je v čl. 1 ods. 1 uvedené - „Náklady spojené s pobytom v karanténnych zariadeniach na základe povinnej izolácie fyzických osôb, ktorým bola príslušným hygienikom nariadená povinná izolácia, uhradí štát“ a v čl. 3 ods. 7 je

ďalej uvedené: „Určený subjekt nemôže od ubytovaného, ktorému bola príkazom nariadená povinná izolácia, alebo dosledovanie vyžadovať stravné ani ubytovné.“ Podľa žalobcu to znamená, že štát uhradil karanténemu zariadeniu všetky náklady, ktoré sú spojené s pobytom, t.j. aj ubytovanie, stravu atď. Uvedené však podľa žalobcu neznamená, že štát si nemôže uplatniť nárok na náhradu nákladov od osoby, ktorá mala povinnosť absolvovať povinnú štátnu karanténu. Skutočnosť, že Ministerstvo vnútra SR uhradilo karanténemu zariadeniu náklady, ktoré mu vznikli v súvislosti s poskytnutím stravy pre žalovaného, ktorý absolvoval nariadenú izoláciu nemá podľa žalobcu vplyv na povinnosť žalovaného znášať náklady spojené s plnením povinností podľa opatrenia ÚVZ SR tak, ako to predpokladá § 58 ods. 2 zákona č. 355/2007 Z.z. Žalobca zastal názor, že žalovaný je tým subjektom, ktorý niesol hmotnoprávnu povinnosť znášať náklady za stravu podľa § 58 ods. 2 zákona č. 355/2007 Z.z. počas nariadenej izolácie, v súlade so zákonným ustanovením § 58 ods. 2 zákona č. 355/2007 Z.z. karanténne opatrenia mal plniť žalovaný a z uvedeného dôvodu mal aj náklady s nimi spojené uhrádzať sám. Podľa názoru žalobcu, keďže povinnosť svedčí žalovanému, je dôvodné od žalovaného požadovať náhradu nákladov súvisiacich so zabezpečením stravy pre žalovaného, a preto si žalobca uplatnil nárok na zaplatenie paušálnych nákladov za stravu, ktorá bola žalovanému zabezpečovaná počas nariadenej izolácie. Žalobca má za to, že súd prvej inštancie sa nijakým relevantným spôsobom nevysporiadal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré boli pre rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné. Súd prvej inštancie sa podľa neho nevysporiadal so skutkovými zisteniami, svoje rozhodnutie nevysvetlil dostatočne odôvodneným a vierohodným spôsobom, nevysvetlil prečo je jeho rozhodnutie možné považovať za právne správne, podporené bez dôvodných pochybností príslušnými ustanoveniami právnych predpisov a vyplývajúce zo skutkových zistení. Ďalej žalobca namietal, že súd prvej inštancie sa nevysporiadal s jeho argumentáciou a na túto nerefletoval, najmä sa nevysporiadal s rozlíšením uloženia povinnosti v súvislosti s nariadenou karanténou ako prostriedkom ochrany zdravia a vznikom nákladov na poskytnutú stravu a ubytovanie. Žalobca uviedol, že fyzické osoby neplatia všetky náklady, ktoré sú spojené s povinnou izoláciou, ale iba stanovenú paušálnu čiastku za stravu. Žalobca má za to, že náklady vznikli priamo žalobcovi, avšak z iného titulu ako z ustanovení vyplývajúcich zo zákona č. 355/2007 Z.z. Žalobca zdôraznil, že poskytnutie stravovania osobám umiestneným v karanténnych zariadeniach nebolo uložené rozhodnutím podľa zákona č. 355/2007 Z.z., ale v súvislosti s nariadenou karanténou. Žalobca opätovne uviedol, že ustanovenie § 58 ods. 2 zákona č. 355/2007 Z.z. nerieši prípady, kedy náklady vzniknú subjektu, ktorý nie je orgánom verejného zdravotníctva a ktorý neuložil povinnosť podľa zákona č. 355/2007 Z.z., stravovanie týmto osobám totiž neposkytoval ani nezabezpečoval ÚVZ, preto ani nemohol byť ÚVZ príslušný na rozhodovanie o povinnosti nahradiť tieto náklady formou rozhodnutia. ÚVZ (ako orgán verejného zdravotníctva, ktorý nariadil karanténu svojim opatrením podľa § 12 ods. 2 písm. f) zákona č. 355/2007 Z.z.) týmto osobám plnenie vo forme stravy počas karantény neposkytoval, ale toto vyplývalo z nariadenej hospodárskej mobilizácie. Z uvedeného podľa žalobcu vyplýva, že ak ÚVZ žiadne náklady za poskytnutú stravu nevznikli, potom ÚVZ nemôže byť prijímateľom plnenia, o ktorom by malo byť rozhodnuté ako o povinnosti uloženej rozhodnutím podľa zákona č. 355/2007 Z.z. Žalobca ďalej opakovane poukázal na skutočnosť, že predmetné faktúry, ktoré boli vystavené Ministerstvom vnútra SR, predstavujú plnenie v podobe paušálnych nákladov za stravu, ktorá bola týmto osobám poskytnutá zo strany karanténneho zariadenia počas doby ich karantény. Žalobca zdôraznil, že v tomto prípade Ministerstvo vnútra SR pri vystavení jednotlivých faktúr nebolo v postavení orgánu verejného zdravotníctva v zmysle § 3 ods. 1 písm. e) zákona č. 355/2007 Z.z., preto nemohlo postupovať podľa § 59 ods. 1 zákona č. 355/2007 Z.z., vzhľadom na uvedené potom faktúry nemôžu byť rozhodnutím, na ktoré by sa vzťahoval zákon č. 71/1967 Zb. Ďalej žalobca uviedol, že faktúry totiž neukladajú povinnosť nahradiť vzniknuté náklady podľa zákona č. 355/2007 Z.z., ale predstavujú len výzvu na dobrovoľné uhradenie paušálnych nákladov za stravu, ktorá vznikla priamo karanténnym zariadeniam, resp. zariadeniam v pôsobnosti Ministerstva vnútra SR, nakoľko predmetné faktúry nie sú rozhodnutím, nemôžu predstavovať ani priamo vymáhateľný exekučný titul, preto je potrebné, aby sa Ministerstvo vnútra SR so svojimi nárokmi, ktoré vznikli v súvislosti s karanténou a neboli dobrovoľne plnené, obrátilo na vecne a miestne príslušný súd v občiansko-súdnom konaní, ktorý bude (jediný) kompetentný posúdiť opodstatnenosť a právny základ uplatňovaných nárokov. Vzhľadom na vyššie uvedené má žalobca za to, že vecne a miestne príslušný súd prvej inštancie má v zmysle príslušných ustanovení CSP nespochybniteľnú právomoc v danej veci konať a rozhodnúť. Žalobca s poukazom na uvedené vymáha od žalovaného paušálne náklady za stravu, keďže plnil za žalovaného to, čo mal podľa § 58 ods. 2 zákona č. 355/2007 Z.z. plniť žalovaný sám. Na podporu svojich tvrdení žalobca poukázal aj na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. PL ÚS 4/2021-136 zo dňa 08.12.2021 publikovaným v Zbierke zákonov SR pod č. 551/2021 Z.z. (ďalej ako „Nález Ústavného súdu SR“). V tejto súvislosti žalobca zdôraznil, že Ústavný súd

Slovenskej republiky v bode 168. predmetného nálezu Ústavného súdu SR aj konštatuje, že: „Uloženie povinnosti podľa § 58 ods. 2 zákona o ochrane verejného zdravia znášať (bez náhrady) náklady, ktoré vzniknú pri plnení povinností ustanovených týmto zákonom a inými všeobecne záväznými právnymi predpismi upravujúcimi ochranu verejného zdravia, osobe, ktorá je povinná tieto povinnosti plniť, je v súlade s čl. 20 ods. 1, 3, 4 a 5, čl. ods. 1 a čl. 13 ods. 4 ústavy i v spojení s čl. 1 dodatkového protokolu“. Ďalej poukázal žalobca na bod 177. nálezu Ústavného súdu SR. Podľa žalobcu faktúra predstavuje plnenie v podobe paušálnych nákladov za stravu, ktorá bola žalovanému zabezpečená počas doby nariadenej izolácie v karanténnom zariadení. Žalobca zastáva názor, že žalovaný by si potreboval zabezpečiť stravu aj v prípade, ak by nebol umiestnený v karanténnom zariadení, a preto žalobca postupoval v súlade s príslušnými platnými právnymi predpismi a stravu žalovanému zabezpečil. Vychádzajúc z platnej právnej úpravy, žalobca je povinný využívať všetky právne prostriedky na ochranu majetku štátu v súlade so zákonom NR SR č. 278/1993 Z.z. o správe majetku štátu v znení neskorších predpisov. Uviedol, že v tomto prípade nemožno opomenúť zákon č. 374/2014 Z.z. o pohľadávkach štátu a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ktorý ukladá žalobcovi povinnosť využívať všetky právne prostriedky na vymoženie pohľadávky štátu a dbať, aby nedošlo k jej zániku alebo premlčaniu, zániku alebo premlčaniu práv na jej vymáhanie a k zníženiu pohľadávky štátu. Žalobca na podporu svojho právneho názoru poukázal na niektoré rozhodnutia súdov v totožných veciach, v ktorých súdy vyhodnotili žaloby, resp. návrhy na vydanie platobného rozkazu ako dôvodné, s poukazom na právnu argumentáciu žalobcu podporenú listinnými dôkazmi (rozhodnutie Okresného súdu Lučenec č.k. 13C/8/2022-64 zo dňa 11.07.2022, rozhodnutie Okresného súdu Rimavská Sobota č.k. 6C/8/2022-30 zo dňa 28.06.2022, rozhodnutie Okresného súdu Prešov č.k. 11C/18/2022-16 zo dňa 11.05.2022, rozhodnutie Okresného súdu Bratislava III č.k. 21C/23/2022-27 zo dňa 12.07.2022, rozhodnutie Okresného súdu Poprad č.k. 12C/16/2022-30 zo dňa 07.07.2022, rozhodnutie Okresného súdu Košice sp.zn. 12C/23/2022 zo dňa 29.07.2022, nález Ústavného súdu SR sp.zn. III. ÚS 119/03 zo dňa 16.09.2003, nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. III. ÚS 192/2006 zo dňa 03.11.2006, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 28. augusta 1997, sp.zn. 2 Cdo 5/1997, nález Ústavného súdu SR, sp.zn. IV. ÚS 554/2012-35 zo dňa 26.04.2013. Na základe uvedeného má žalobca jednoznačne za to, že ním uplatnený nárok je daný, dôvodný a preukázaný. Vzhľadom na uvedené skutočnosti, ako aj s poukazom na návrh na vydanie platobného rozkazu podporený vzťahujúcimi sa právnymi predpismi, žalobca navrhuje odvolaciemu súdu, aby takto rozhodol: 1. Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Pezinok sp.zn. 4C/23/2022 zo dňa 09.05.2023 mení tak, že žalobe žalobcu v celom rozsahu vyhovie, alebo alternatívne 2. Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Pezinok sp.zn. 4C/23/2022 zo dňa 09.05.2023 zrušuje a vec vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

5. Odvolací súd preskúmal vec súc pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku), túto prejednal bez nariadenia pojednávania, keď pre nariadenie pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku neboli splnené zákonné podmienky (nebolo potrebné doplniť resp. zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné a rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné ako vecne a právne správny potvrdiť (§ 387 ods. 1, 2 CSP).

6. Z obsahu žaloby, ako aj z podaného odvolania vyplýva, že žalobca si svoj nárok voči žalovanému uplatňuje na základe ustanovenia § 58 ods. 2 zák. č. 355/2007 Z.z. o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ktoré znie: „Náklady, ktoré vzniknú pri plnení povinností ustanovených týmto zákonom a inými všeobecne záväznými právnymi predpismi upravujúcimi ochranu verejného zdravia, uhrádza ten, kto je povinný tieto povinnosti plniť. Samotný žalobca však v rámci svojej žaloby poukázal aj na ustanovenie § 2 ods. 10 Nariadenia vlády SR č. 269/2020 Z.z. na vykonanie niektorých opatrení hospodárskej mobilizácie v súvislosti s vyhlásením núdzového stavu na zabezpečenie druhej vlny koronavírusu COVID-19, podľa ktorého platí, že: „Financovanie karanténnych opatrení sa riadi usmernením generálneho riaditeľa sekcie krízového riadenia MV SR č. SKR-COKP1-2020/000496-006 o rozsahu a podmienkach úhrad nákladov spojených s vykonávaním karanténnych opatrení v karanténnych zariadeniach a o postupe účtovania“. Z predmetného usmernenia generálneho riaditeľa sekcie krízového riadenia Ministerstva vnútra Slovenskej republiky o rozsahu a podmienkach úhrad nákladov spojených s vykonávaním karanténnych opatrení v karanténnych zariadeniach a o postupe účtovania konkrétne z čl. 1 ods. 1 vyplýva, že: Náklady spojené s pobytom v karanténnych zariadeniach na základe povinnej izolácie fyzických osôb, ktorým bola príslušným hygienikom nariadená povinná izolácia, uhradí štát. Náklady za pobyt spojené s dobrovoľnou izoláciou uhradia fyzické osoby v rozsahu platného cenníka karanténneho zariadenia.

Z čl. 3 ods. 7 vyplýva, že Určený subjekt nemôže od ubytovaného, ktorému bola príkazom nariadená povinná izolácia, alebo dosledovanie vyžadovať stravné ani ubytovné. Ak teda z podzákonnej normy v danom prípade z usmernenia generálneho riaditeľa, ktorou sa vykonávajú ustanovenia § 58 ods. 2 zák. č. 355/2007 Z.z. o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia a o zmene a doplnení niektorých zákonov vyplýva, že štát je práve tým subjektom, ktorý je povinný uhradiť náklady na stravu a ubytovné osobe, ktorej bola nariadená povinná izolácia, nie je zrejmé, na základe čoho respektíve akého hmotnoprávneho ustanovenia požaduje žalobca predmetnú úhradu od žalovaného. V rámci svojho podaného odvolania žalobca uvádza, že uvedené ustanovenia neznamujú, že tento nárok si nie je oprávnený uplatniť od žalovaného. Odvolací súd sa s týmto názorom žalobcu nestotožňuje, nakoľko práve naopak, citované ustanovenia stanovujú ako povinný subjekt, ktorý uhradza náklady na stravné ani ubytovné práve štát, pričom štátu sa zakazuje tento nárok od osoby, ktorej bola nariadená povinná karanténa požadovať. Je síce pravdou, že tento zákaz ukladá „iba“ Usmernenie generálneho riaditeľa sekcie krízového riadenia Ministerstva vnútra Slovenskej republiky o rozsahu a podmienkach úhrad nákladov spojených s vykonávaním karanténnych opatrení v karanténnych zariadeniach a o postupe účtovania, avšak uvedené usmernenie má osobitný charakter, avšak priamo na toto znenie odkazuje , ustanovenie § 2 ods. 10 Nariadenia vlády SR č. 269/2020 Z.z. na vykonanie niektorých opatrení hospodárskej mobilizácie v súvislosti s vyhlásením núdzového stavu na zabezpečenie druhej vlny koronavírusu COVID-19, ktoré sa riadne zverejňuje v zbierke zákonov je treba uviesť, že aj usmernenie generálneho riaditeľa sekcie krízového riadenia Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. SKR-COKP1-2020/000496-006 o rozsahu a podmienkach úhrad nákladov spojených s vykonávaním karanténnych opatrení v karanténnych zariadeniach a o postupe účtovania zverejnenom na stránke www.korona.gov.sk považovať za záväzné pre každého. Z týchto dôvodov potom odvolací súd musí konštatovať, že nemá právny základ, na základe ktorého by žalovanému uvedenú povinnosť uložil. Samotné vystavenie faktúry zo strany žalobcu nemôže byť dostatočné pre priznanie žalobného nároku, hlavne za situácie, že nemá oporu v hmotnoprávných predpisoch. Žalobca sa v rámci podaného odvolania taktiež odvolával na nález Ústavného súdu SR, konkrétne na jeho odôvodnenie vo vzťahu k ustanoveniu § 58 ods. 2 zák. č. 355/2007 Z.z., pričom ústavný súd okrem iného uviedol, že predmetné ustanovenie umožňuje obmedziť vlastníctvo fyzickej osoby v rozsahu nákladov, ktoré vzniknú pri plnení povinností, uložených fyzickej osobe v záujme ochrany verejného zdravia tým, že tieto náklady je fyzická osoba povinná znášať. Takýto výklad citovaného ustanovenia ústavným súdom však môže mať reálny základ iba za situácie, že ide o náklady súvisiace s dobrovoľnou izoláciou a nie náklady súvisiace s nariadenou izoláciou. Pri nariadenej izolácii totiž nie je možné tieto náklady zo strany štátu voči týmto osobám požadovať. Ohľadnuc od skutočnosti, že odôvodnenie žiadneho rozhodnutia súdu (vrátane rozhodnutia ústavného súdu) nie je právne záväzné, je treba uviesť, že pre daný prípad, ani nemôže byť podkladom pre priznanie samotného nároku žalobcu. Na základe uvedeného odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie ustálil, že absentuje hmotnoprávne ustanovenie na základe ktorého by žalobca mohol predmetný nárok od žalovaného požadovať. Pokiaľ ide o námietku žalobcu, že v prípade, ak sa súd nestotožní s argumentáciou žalobcu ohľadom priznania nároku podľa ustanovenia § 58 ods. 2 zák. č. 355/2007 Z.z., je potrebné, aby predmetný nárok na úhradu nákladov za stravu poskytnutú žalovanému počas nútej izolácie posúdil ako nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, k týmto argumentom odvolací súd uvádza, že keďže žalobca má priamo zakázané tieto náklady za stravu od osoby, ktorej bola nariadená nútená izolácia vymáhať, nemá ani možnosť sa bezdôvodne obohatiť na základe žiadnej skutkovej podstaty viažucej sa k bezdôvodnému obohateniu. Na základe uvedeného ani tento argument žalobcu odvolací súd nepovažoval za dôvodný. Odvolaciemu súdu nie je celkom jasná odvolacia argumentácia žalobcu týkajúca sa právomoci civilného súdu konať a rozhodovať vo veci, ktorú žalobca v rámci svojho podaného odvolania namietal, nakoľko civilný súd nepovažoval predmetnú faktúru za vydanie správneho rozhodnutia a vec ako takú meritórne prejednal. Z týchto dôvodov potom odvolací súd túto odvoláciu argumentáciu žalobcu nepovažuje za súvisiacu s prejednávanou vecou. Na základe vyššie uvedeného odvolací súd uzatvára všetky námietky žalobcu, ktoré vzniesol v rámci odvolacieho konania nepovažuje za také, ktoré by boli schopné zvrátiť správnosť záverov súdu prvej inštancie, a preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne a právne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP).

7. Obsahom práva na spravodlivý súdny proces (čl. 46 ods. 1 ústavy) je umožniť každému bez akejkoľvek diskriminácie reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu vo veci konať a rozhodnúť. Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav, a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel

a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces ale nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I. ÚS 50/04). Do obsahu tohto práva nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/1997), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/1997, II. ÚS 251/2003).

8. Z hľadiska zákonnej požiadavky na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, na zachovanie práva účastníka na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, na každý argument účastníka nie je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných stranou sporu, čo sa nepochybne v prejednávanej veci stalo (porovnaj napr. m.m. rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.9.2012 vo veci Vojtěchová proti Slovenskej republike /sťažnosť č. 59102/08/, nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 14.09.2011, č.k. I. ÚS 361/2010-34, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 17.06.2009, sp.zn. 5 M Cdo 8/2008).

9. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP podľa ktorého úspešnému žalovanému v odvolacom konaní vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu. Z obsahu spisu však vyplýva, že žalovanému žiadne trovy nevznikli, a preto v súlade s čl. 17 základných princípov Civilného sporového poriadku, zakotvujúcim procesnú ekonomiu odvolací súd žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznal (viď uznesenie NS SR zo dňa 28. februára 2018 sp.zn. 7Cdo/14/2018)

10. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011, § 393 ods. 2 Civilného sporového poriadku).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ODS. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
 - b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
 - c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).
- (2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

- (1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.
- (2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).
- V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

- (1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.
- (2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je
- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
 - b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
 - c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

- (1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.
- (2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

- (1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.
- (2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).